

Conte finalista del 1r concurs online de relats curts en llengua catalana, organitzat per Edicions 62 i Televisió de Catalunya

Ailleurs

Carles Bellver Torlà

El mitjà de transport més generalitzat a l'Altre Món és el tramvia: és ecològic, econòmic i raonablement ràpid. Diverses línies solquen els camps i els suaus pujols de les regions habitades. Mentre ens traslladàvem al domicili del nostre venerat H. P. Lovecraft vam albirar muntanyes al lluny: cims alts i nevats que semblaven enlairar-se fins tocar el cel. Vaig deixar volar la imaginació vers indrets llegendaris. «La barrera d'Inquanok,» vaig xiuxiuejar, «i més enllà, l'erm fred i Kadath la desconeguda.» Nebaud va assentir.

Lovecraft viu en una casa d'estil colonial, amb una vasta biblioteca i un jardí frondós i romàntic a la part de darrere. Allí ens esperava, assegut en una butaca a la vora d'un estany cobert de fulles.

—Ahir em vaig divertir impacientant-los —ens va dir de seguida, amb un somrís amable—, però veig que vostès són gent tossuda.

continua a la p. 2

— *i també* —

Microcontes kavafians

Variacions sobre poemes de Kavafis

El test Voigt-Kampff

Descobriu de la mà de Philip K. Dick qui és i qui no és un androide en el vostre cercle d'amistats

i altres històries
increïbles però falses

Robert E. Howard fotografiat per H. P. Lovecraft a la Ciutat Sense Nom

Això significava que ens va sentir. A la sessió de la vespra el mèdiu Nebaud, el meu company de penalitats, no va aconseguir d'establir comunicació amb ell en cap moment. Tots els seus esforços van ser endebades. El vaig obligar a fingir: no podíem defraudar el nostre auditori. Haig d'aclarir que no va posar en boca de Lovecraft res fals o inexacte, res que no es pugui verificar a les biblioteques. Res, per tant, sobre el tema que més ens importava a tots. Quan algú, inevitablement, va esmentar la pretesa pel·lícula de Walt Disney inspirada personalment per Lovecraft, Nebaud va guardar el més absolut silenci.

—Disney *no* va fer la pel·lícula —assegurà Lovecraft endurint l'expressió—. Al contrari. Va comprar els drets a un jove artista visionari, dibuixant de comic-books. Es va quedar amb tots els esbossos i esborranys, va simular que s'interessava pel projecte, però el seu únic propòsit era impedir que arribés a realitzar-se. Temia, amb raó, que aquella barreja de poesia i horror colpís el públic i frustrés la incipient hegemonia dels seus estúpids ninotets cantaires. Era, i continua essent, un tipus mesquí i detestable.

En aquell precís instant, eixint del no-res, un esplèndid gat egipci es va esmunyir mansament a la seva falda. Lovecraft el va acaronar i va tornar a somriure.

Ens va descobrir mirant de reüll, com si tinguéssim por que Disney ens estigués escoltant. Ens va tranquil·litzar:

—No s'hi amoïnin: viu prop de les muntanyes, en una mena d'edèn, en companyia d'animals xerraires i jovencells atlètics i beneïts.

Li vam demanar per l'argument de la pel·lícula. Vam fer referència al cartell que un cinèfil mallorquí, un tal Capdevila, havia exhibit recentment.

—¿«King Neptune»? No, que jo sàpiga no tenia títol encara. Tot i que és cert que hi havia un naufragi i un ésser capaç de remoure l'oceà. Un vaixell s'enfonsava a les fredes aigües del Mar del Nord. Part de la tripulació sobrevivia en una bossa d'aire. Passaven hores angoixoses, sense cap esperança. Després la nau feia un tomb i l'aigua els arrossegava. Creien que anaven a ofegar-se, però un estrany sisme havia fet emergir el fons del mar i ara es trobaven dempeus sobre un sol fangós. El sol d'Atlantis: avingudes ocultes sota les algues, blocs i columnes majors que gratacels, impressionants relleus i escultures, restes d'un art blasfem... Un vaixell de càrrega els rescatava abans que no embogissin. Creien estar sans i estalvis, però l'horror no s'havia acabat. Ells no el veien, però nosaltres, els espectadors, sí: el que havia causat el naufragi i el posterior terratrèmol. Els tentacles, la boca, els ulls profunds i espantosos... *L'horreur n'est jamais finit*. Aquella entitat anòmala viatjava amb ells inadvertidament, enganxada a la quilla. En tornar a casa, als verinosos carrers d'Innsmouth...

La seva expressió havia canviat una altra vegada. Semblava absent, com si el seu esperit s'hagués allunyat en l'espai i en el temps. Però va regressar prompte.

—Si vostès m'haguessin comunicat la seva intenció de visitar-me els hauria recomanat una mica de paciència. Ara mateix la Filmoteca de l'Altre Món està completant la pel·lícula a partir dels dissenys originals. Fan servir les tècniques més avançades. Els haurien de veure: un nombrós equip d'artistes pinta les seqüències sobre imatges reals. El resultat és sorprenent, tan vívid com els seus somnis més meravellosos, o els pitjors malsons.

Imatges reals? Què volia dir?

Un soroll tot just audible va interrompre la conversa. Ens vam girar. Al reixat del jardí hi havia una persona.

—Ara —va dir Lovecraft—, si em dispensen, m'està esperant un cavaller.

Vam reconèixer el rostre perennement trist d'Edgar Allan Poe. Lovecraft va prosseguir.

—Totes les nits fem una passejada per aquests carrerons. Ens sabem de memòria cada racó, però això només pot complaure'ns. Els ancians tenim costums fixos i preferim que res no canviï mai.

Ens vam adonar llavors que efectivament fosquejava. Ens havíem d'afanyar si no volíem perdre l'últim tramvia. Ens vam acomiadar del nostre amfitrió i del seu amic i vam marxar.

Abans d'eixir al carrer, haig de confessar-ho, vaig cometre una acció reprovable. Damunt d'una consola vaig veure un llibret que em va cridar l'atenció. La coberta deia: «Some (Previously Unseen) Views On the Other World - Text and Photographs By R. Kincaid - With a Foreword by R. U. Pickman - Published by The Supernatural Geographical Society». Me'l vaig ficar en una butxaca de la jaqueta sense pensar-m'hi gens ni mica. Deixem-nos d'eufemismes: el vaig robar.

Ja al tramvia el vaig traure i vaig començar a fullejar-lo ansiosament. Els meus dits passaven les pàgines a la recerca de les fotografies, impreses en caríssim paper setinat. Bellíssimes i torbadores imatges de les Muntanyes de la Follia; dels déus

esculptits a les roques al Mont Ngranek i a l'Illa de Pasqua; el Bosc Encantat; les ciclòpies ruïnes de R'lyeh; la façana del temple de l'Ordre de Dagon, el port d'Innsmouth i l'Escull del Dimoni; les negres torres de Yuggoth; la Biblioteca de la Universitat de Miskatonic a la impossible Arkham; les escales de Cirith Ungol; la Ciutat Sense Nom al desert d'Aràbia... Ergo tot això era real, i no mera fantasia.

Nebaud va comprendre el que s'estava esdevenint i em va censurar. La seva moral sempre ha estat més estricta que la meua. Vam discutir. Va insistir que havia de tornar el llibre al seu legítim propietari i que no tenia sentit que intentés endur-me'l. No vaig atendre les seves raons. Em vaig enfurrunyar i el vaig guardar de nou a la jaqueta pensant que ja tindria temps de llegir-lo i admirar-lo quan em trobés tot sol a casa. Però en baixar del cotxe es va esvaïr la meua il·lusió i no em va quedar altre remei que rendir-me a l'evidència: un agent uniformat me'l va reclamar i vaig haver de lliurar-li'l. Només llavors em vaig sentir avergonyit i culpable.

De manera que vaig despertar del meu somni i vaig regressar en aquest món, el nostre, capbaix i desencisat. Vaig voler tallar una flor que provés que l'Altra Banda existia i me la van prendre. Quina ximpleria, direu vosaltres. I el cas és que ara jo també ho veig així. Com si fessin falta proves. Com si no resultés ací evident, cada matí, la irrealitat de tot plegat i la necessitat metafísica de quelcom més. Ja ho va deixar escrit Breton: *L'existència és en un altre lloc.*

La llarga solitud de l'àvia

Josep M. Chordà

Tants anys esperant un caçador! Què ha passat? De primer vingué el llop. Jo ja ho sabia i l'estava esperant. Li vaig fotre una bona pallissa. Després la meua néta que em va pillar a mitjan feina i va començar a cridar. Fins ací tot bé. Ara li tocava entrar al caçador, alt, bell i musculós i futur marit meu. Però no hi va venir. I això que jo cridava fort, com una boja. Però debades. La meua néta se'n va anar. I jo vaig caure malalta, ara sí, de veritat...

Han passat tants anys! Ajaguda al llit ja veig el final de la meua existència. Han vingut tants llops,

tantes nétes i besnétes, però cap caçador, i això que jo els sent per ací fora vinga a desaparar.

Que potser no sentien els meus crits demanant auxili?

I així he passat tots aquests anys en solitud. Esperant, sempre esperant, i preparant el futur en companyia. Però, i ara, i si avui tampoc ve un caçador, què faré amb tantes llandes de carn de llop emmagatzemades a l'andana?

Res Inexplicata Volans

Redacció de CPE

El Vaticà va publicar en 1997 un nou diccionari de llatí, el *Lexicon. Recentis Latinitas*. Aquesta obra, que culmina vuit anys de feina, inclou 15.000 neologismes sense els quals es feia difícil parlar del món d'avui a les encícliques. Heus-ne ací una mostra.

Motocicleta

Birota automataria

Ovni

Res inexplicata volans

Playboy

Iuvenis voluptarios

Shampoo (xampú)

Capitilavium

Slalom

Descensio flexuosa

Snob

Novissimorum morum affectator

Solter

Solitarius

Spot (anunci de televisió)

Intercalatum laudativum nuntium

Spray (aerosol)

Liquor nubilogenus

Stripteaser (el que practica el striptease)

Sui ipsius nudator

Tennis

Manubriati reticuli ludus

Vídeo

Instrumentum telehormamentis exceptorium

VIP (very important person, personalitat)

Amplissimus vir

Voyeur

Obscena observandi cupido

Wagon lit (cotxe-llit)

Currus dormitorius

Western (pel·lícula de l'Oest)

Fabula americae occidentalis

Water

Cella intima

Whisky

Vischium

Viatge ajornat

Carles Bellver Torlà

Sentia que era arribada l'hora d'emprendre el camí d'Ítaca, però al mateix temps em feien por els perills amb què m'hi pogués topar: deïtats adverses, gegants caníbals, ciclops o qualssevol altres dels que consten a les cròniques antigues.

Com que aquesta contradicció no em deixava viure he anat a demanar consell a l'ancià Kavafis. Amb la veu pausada i profunda, amable, reveladora de sapiència, m'ha dit: «Els lestrígons i els ciclops, l'enfuriat Posidó no temis. Tals coses en el teu camí mai no trobaràs, si no els portes dins la teva ànima, si no és que la teva ànima els alça davant teu.»

Confortat així per la seva bonhomia, he anat a comprar el bitllet a la Naviliera Rei Neptú. El funcionari que m'ha atès era un tipus gran,

pràcticament gegantí. Quan li pagava m'ha engrapat l'anca per sorpresa i mirant-me de dalt a baix m'ha etzibat: «Sí que faríeu unes bones unces de carn.» Després, en anar a pujar al barco, he vist que el capità s'esperava a coberta per rebre els passatgers. Era també un home gran, i amb un sol ull.

M'ha semblat doncs obvi que ara mateix no puc pas confiar en la meua ànima. He tornat a ajornar el viatge i he trucat per demanar hora al psicoanalista.

KABAΦH
KAVAFIS
REVISITAT

CBT

A l'estació

Iussuf Almamlaka

Vaig mirar-me el rellotge. Encara eren les dotze. Faltava mitja hora per a l'eixida del meu tren. Em vaig acostar al quiosc i vaig fer una ullada a les revistes del cor. A l'altre extrem, una dona em mirava fixament. No devia arribar als quaranta anys. Tenia els cabells castanys i ben pentinats. Vaig continuar fullejant aquella porqueria. Notava l'esguard de la dona al meu clatell. Vaig alçar el cap. Continuava mirant-me. M'hi vaig fixar més: tenia els ulls grans i clars i els llavis grossos i vermells; era molt atractiva. Ella es va adonar que la mirava i no va abaixar la mirada.

Les dotze i quart. El temps passava volant. Havia estat més d'una hora vagarejant per l'estació i ara, just ara, apareixia aquella. Havia de ser ràpid si no volia perdre el tren. Vaig tornar a mirar-la. Ella se m'insinuava amb aquells llavis molsosos i em tancava l'ull esquerre. Només hi havia una cosa que em fastiguejava: tenia la pell massa lluenta, potser a causa d'una transpiració excessiva.

Les dotze i vint. Em vaig repassar els llavis amb la llengua. Ella va continuar fent-me morrets, com si res. Hi vaig tornar. Les dotze i vint-i-dos. Li vaig enviar un bes per l'aire ja sense dissimul. Les dotze i vint-i-tres. Anuncien l'eixida del meu tren. Ella ni cas. Vaig mirar darrere meu per si de cas hi havia un altre ximple, però darrere meu no hi havia ningú. Era a mi, doncs, a qui dirigia aquell petoneig.

Les dotze i vint-i-quatre. Em vaig decidir. M'hi vaig acostar i la vaig agafar del braç. Era flonjo, com de goma. Se'm va repenjar del muscle i va començar a parlar-me a cau d'orella. Estaven cridant l'atenció. Jo ja ho sabia, però tant m'importava. Feia bona olor,

portava un perfum fresc i això em va atraure encara més.

Les dotze i vint-i-nou. Perdria el tren però seria per una bona causa, podríem fer una bona feina. Me la vaig emportar a la sala d'espera. Vaig obrir la porta reservada als VIP amb la targeta de crèdit i la vaig empenyer dins. Vaig tancar la porta darrere meu.

El meu tren acabava d'eixir. Encara no havia acabat de llevar-se el vestit però en vaig tenir prou. Em va venir un pressentiment i li vaig mirar els genolls per cerciorar-me, aquell era el seu punt dèbil. Allí estaven. Un grapat d'escates mal afaitades, els feia tant de mal depil·lar-se el genolls, que sovint intentaven tapar-les inútilment amb cremes.

Havia picat: la transpiració, els llavis molsosos, els ulls grans i miops, les escates mal afaitades i l'olor fresca, de mar. Era una dona besuc. Vaig perbocar allí mateix.

Cançó d'amor (René Magritte)

«Jean Ferry — Fabricació de guions de tota mena. — Treball ràpid i consciencios. — Especialitat en construccions psicològiques. — Gran assortiment de paradoxes, idees atrevides, etc. — Sempre en dipòsit temes forts i humans. — Detalls poètics: a petició. — Notes d'humor: segons el gruix.»

del paper de cartes de Jean Ferry

El test Voigt-Kampff

Tal com el descriu Philip K. Dick als primers capítols de la novel·la *Somien els andròides amb ovelles elèctriques?*
Informació recopilada i traduïda per la redacció de CPE

L'Institut Pavlov de la Unió Soviètica va dissenyar el Test d'empatia Voigt després que Sudermann produís l'any 2018 les primeres unitats d'andròides pràcticament indistingibles dels éssers humans autèntics. Aquesta prova, perfeccionada posteriorment per Lurie Kampff, ha estat utilitzada des de llavors pels cossos policials per detectar els andròides que pretenen introduir-se il·legalment a la Terra i eliminar-los («retirar-los»).

El Test d'empatia no intenta mesurar la intel·ligència dels andròides, igual o superior a la dels humans, sinó la facultat estrictament humana d'identificar-se amb el proïsme i comprendre els seus sentiments i emocions. Un androide és incapaç de sentir compassió, tot i que podria simular que en sent.

El Test Voigt-Kampff consisteix a plantejar a l'individu sospitós una sèrie de situacions moralment inquietants i mesurar, per mitjà d'un equipament tècnic bastant senzill, la dilatació capil·lar a la seva regió facial i la tensió dels músculs oculars. Se sap que aquestes respostes funcionen autònomament i no es poden controlar de manera voluntària igual que la respiració o el ritme cardíac, per exemple.

Dissortadament, segons alguns psiquiatres russos existeix la possibilitat d'identificar erròniament com a andròides certs individus esquizoïdes o esquizofrènics que manifesten una incapacitat afectiva profunda. Kampff va minimitzar aquest problema en l'article «El bloqueig de l'assumpció de rols en l'esquizofrènic no deteriorat». Generalment s'admet que el perill pot existir, però en tot cas aquesta gent hauria d'estar ingressada en hospitals.

Exemple

Tot seguit incloem la llista de «situacions socials» que van permetre a l'oficial Rick Deckard identificar l'androide Rachel Rosen. Fem constar en cursiva les reaccions de l'androide.

Cal tenir en compte que al llibre de Dick l'extinció d'espècies i la dràstica reducció del nombre d'animals ha convertit la vida en un valor sagrat. La moral evoluciona amb les circumstàncies.

1. Us regalen una cartera de pell de jòneg pel vostre aniversari.

Rachel diu: «No l'acceptaria. I denunciaria la persona que me la donés.» Els indicadors de l'aparell oscil·len violentament.

2. Teniu un xiquet menut, que us ensenya la seva col·lecció de papallones, inclòs el pot que fa servir per matar-les.

Rachel diu: «El portaria al metge.» Els indicadors tornen a moure's, però no tant com abans.

3. Esteu mirant la tele, i de sobte descobriu una vespa que us corre pel braç.

Rachel diu: «La mataria.» Aquesta vegada els indicadors tot just tremolen un moment.

4. Trobeu en una revista una foto en color, a tota pàgina, d'una dona nua (*Rachel interromp Deckard: «Això és per provar que sóc una androide o que sóc homosexual?» Els indicadors no es mouen i Deckard continua*). Al vostre home li agrada la foto. La dona jau de boca a terra sobre una enorme i bellíssima pell d'ós. El vostre home penja la foto a la paret del seu estudi.

Rachel diu: «Certament no li ho permetria.» Les agulles es mouen llavors, però abans no. No s'ha apercebut de l'element important, la pell animal. Deckard comença a sospitar que és una androide.

5. Esteu llegint una novel·la escrita en els vells temps abans de la guerra. Els personatges visiten el moll de pescadors a San Francisco. Tenen fam i entren en un restaurant. Un demana llagosta, i el xef deixa caure la llagosta en un perol amb aigua bullint mentre els altres miren.

Rachel diu: «Déu meu! Això és horrible. Realment ho van fer? És una depravació! Voleu dir una llagosta viva?» Però els indicadors no responen. Formalment, una resposta correcta. Però simulada.

6. Llogueu una caseta a la muntanya en una zona encara verda. És de pi rústic amb una gran llar. A les parets algú ha penjat mapes antics, estampats per Currier i Ives, i damunt de la llar han posat un cap de cérvol, tot un mascle amb grans banyes. A la gent que vé amb vosaltres els agrada la decoració de la caseta.

Rachel diu: «No amb el cap de cérvol.» Els indicadors, tanmateix, tot just es mouen.

7. Quedeu embarassada d'un home que us ha promès casar-se. L'home se'n va amb una altra dona, la vostra millor amiga. Avorteu.

Rachel diu: «Mai avortaria. En tot cas no es pot. És cadena perpètua, i la policia sempre està vigilant.» Aquesta vegada les agulles sí que es mouen violentament. Deckard li pregunta si parla per experiència pròpia i ella contesta amb evasives mentre les agulles continuen movent-se.

8. Teniu una cita amb un home que us proposa visitar el seu apartament. Una vegada allí us ofereix

una beguda. Mentre esteu bevent veieu el dormitori. La decoració és atractiva, amb cartells de corregudes de bous, i hi entreu per mirar-ho de més prop. Ell us segueix i tanca la porta.

Rachel demana explicacions sobre les corregudes de bous. Les agulles tot just es mouen.

9. Esteu mirant una pel·lícula vella a la tele, una pel·lícula d'abans de la guerra. En un banquet, els convidats mengen ostres crues. Els entrants consten de gos bullit farcit amb arròs.

Rachel gruny i les agulles es mouen una mica.

La conclusió final del test és que Rachel Rosen és una androide.

La caixa de música

Josep Olivera

He posat un disc mentre acabava de fer les maletes. Seria un llarg viatge, l'últim, potser. Gairebé tot estava embalat. Només aquelles coses petites que guardes no saps molt bé per què i que et segueixen allà on vas. Ara, era tot damunt del llit, esperant un destí: una fotografia antiga, un llibre d'Erich Fromm, l'entrada del concert dels Clarence, una figureta fàl·lica de fang d'origen desconegut, una capseta amb petxines de la mar, vells amulets de l'adolescència, un parell de claus antigues... Potser aquests trastos són la meua essència, potser són ara la meua memòria. Ho havia decidit feia temps, quan ella em va deixar: res de records, res que em poguera fer venir ni una mica de nostàlgia pel passat, calia començar de cap nou. Quan vinga el drapaire s'ho emportarà tot, farà un bon negoci. Els discos també. Millor així.

He agafat la postal del Guernica, record del temps que vam viure a Madrid i l'he amagada a la caixa dels llibres de biologia. M'estimava la postal. M'estimava la ciutat. Havíem sigut feliços allà, enmig de tota aquella gent de la universitat. Anàvem a la sierra els caps de setmana. Muntàvem a cavall i jugàvem al golf. M'han vingut dues llàgrimes als ulls. He premut

CBT

amb força la llengua contra el paladar per evitar que vessaren. Ha sonat el telèfon. He dubtat d'agafar-lo. Potser era ella.

Amb molta cura he posat tots els trastos en una caixa i l'he deixada a la porta, al costat dels discos. He agafat la capsa de música que em va regalar el dia del meu trenta-cinc aniversari i li he donat corda.

Mire el jardí per la finestra. Plou i fa fred. Com sempre en aquesta ciutat. Els aurons quasi no tenen fulles i les bardisses estan massa descuidades, els fa falta una mà del jardiner. A la primavera hi plantaré margarides i un parell de cedres. Ha parat de ploure, els xiquets de la casa de davant han eixit corrent.

COMICS PER A EXTRATERRESTRES

A l'estació de Iussuf Almamlaka (vg. p. 5), adaptat per al jovent per Carles Bellver Torlà

Antics costums

Josep Olivera

KABAFI
KAVAFIS
REVISITAT

Havíem quedat per sopar. Quan vam arribar al restaurant Joe estava ja còpletament borratxo, o ho feia veure, si més no. Angeline el mirava amb retret, disgustada. Mary i jo ens vam asseure i vam demanar dues copes. Angeline es va emportar Mary al tocador, per criticar-nos, supose. Joe va beure del got de la seua dona i em va mirar de reüll.

—Sembla mentida —em va dir—, de cop i volta trobe que Angeline m'enganya.

—I ara, com ho saps?

—No li agrada al llit, últimament, li costa concentrar-se en la feina i vol acabar en un bufit.

No vaig fer massa cas. Joe sempre feia broma sobre aqueixes coses. Era un pintor afamat i ric. Pintava, o creava, com li agradava dir, quadres abstractes, plens de ratlles i taques de molts colors,

gargots, diria jo. Se suposava que tenia tot el que podia desitjar, però era cert, Angeline l'enganyava. Probablement se separarien prompte.

Mary i Angeline van tornar somrient. Mary va fer un glop llarg de la seua copa i em va agafar la mà.

—Saps —em va dir—, Joe ha decidit fer quadres de debò, dels de veritat.

—És cert, això? —vaig preguntar mirant-lo amb sorpresa.

—Tan cert com que la Terra és redona, i encara no saps el millor, Angeline posarà nua per a Joe, serà fantàstic, no creus?

Em vaig imaginar la dona de Joe nua sobre un sofà amb la cara mirant al cel i em van venir a la memòria aquells calendaris de butxaca amb dones despullades que s'estilaven fa uns quants anys.

CONTES PER A EXTRATERRESTRES és una producció de Carles Bellver Torlà, Josep M. Chordà Fandos, Vicent P. Rebollar Cubells i una xarxa de col·laboradors més o menys anònims. Entre els anys 1993 i 1995 se'n van publicar sis números (volum 1). Des de 1993 es publica en Internet. Per l'any 2000 n'estudiem la transmissió a l'espai exterior per mitjà d'un forn microones Moulinex™ modificat segons plànols del Prof. Franz de Copenhagen.

Podeu fotocopiar i distribuir lliurement aquest quadern, sempre que no ho feu amb ànim de lucre (seria una estupidesa). Però si voleu incloure en una altra publicació algun text o il·lustració procedent de CONTES PER A EXTRATERRESTRES, teniu en compte que pertanyen als seus autors. Val més que els demaneu permís, o podríeu veure-us les cares amb els seus representants legals (ex-boxejadors i estibadors majoritàriament).

Informació i arxius: <<http://nti.uji.es/CPE/>> ♦ Correu electrònic: <<mailto:CPE@nti.uji.es>>